

Noh, te pyysitte jatkoa , joten tässä se on. Pahoittelen, että juoni on hieman epäselvä, mutta jaan ensi kertaa yksin kirjoittamiani tekstejä, enkä siis itse tajua, jos olen selittänyt jotain huonosti. Lunan koti on aina hämärä. Hän ei ole käyttänyt sähköä onnettomuuden jälkeen. Mutta nyt hämäryys on erilaista. Jotenkin pelottavaa. Ehkä se johtuu siitä, että tunnelma on kiristynyt. Hän on vain hiljaa, tuijottaa sähkönsinisillä silmillään. Minäkin tuijotan, ja jännitys kuplii vatsassani. Hätkähdän, kun Luna rikoo hiljaisuuden. ”Jokainen hallitsee omaa mieltään itse, päättää mitä itse tekee, eikö vain?” ”N... Niin kai?” ”Mutta jokainen mieli on oma maailmansa. Siellä rakkaus ilmenee vaaleanpunaisina pilvinä, ja suru armottomana rankkasateena. Siellä muistot muodostuvat erilaisiksi olennoiksi. Siellä sinun kuvajaisesi hallitsee isossa palatsissa mielesi sisällä. Mutta jos joudut koomaan, et tunne enää mitään ketään kohtaan, etkä muista enää melkein mitään. Silloin muistojen maailma muuttuu vaaralliseksi. Et koskaan tiedä mitä siellä tapahtuu.” Katsoin häntä hämmentyneenä. En tiennyt mitä sanoa. Lunan tyhjä katse tuijottaa kaukaisuuteen. ”Sinä pidät minua hulluna”, Luna sanoi hitaasti. Se oli totta. ”Mielipuolena. Vinksahaneena. Mutta kuuntele minua, sillä puhun totta.” ”Miten tämä... juttu liittyy minuun?” ”On olemassa loitsu, jonka avulla pääsee toisen ihmisen mielen valtakuntaan. Mutta jotta sinne pääsee, täytyy ohittaa muistojen meri. Se on yleensä hengenvaarallista, muistikuvat tekevät sinulle omituisia kepposia. Pelottavia kepposia. Mutta jos kyseinen ihminen on koomassa, sen yli saattaa päästä.” ”Saattaa?” ”Jos Safina ei muista mitään, meren ei periaatteessa pitäisi pystyä vaikuttamaan sinuun. Sitä ei koskaan tiedä, mutta on mahdollisuus, että selviät.” Nielaisen: ”Mitä apua siitä on?” ”Sinun täytyy löytää siskosi hänen mielestään, ja...” ”Ja mitä?” ”En tiedä enempää.” ”Mitä?” ”Mieheni... Hän tiesi tästä asiasta. Hän ei kertonut minulle kaikkea, mutta... Hän sanoi että voisin etsiä hänet käsiini jos hän olisi koomassa. Ja että hän kertoisi kaiken silloin.” ”Mitä tapahtui?” ”Sillä ei ole väliä. Tärkeitä on, että löydät hänet. Sitten löydät totuuden.” Minulla on varmaan miljoona kysymystä siinä vaiheessa. Voisinko luottaa Lunaan? Tiesikö hän kaikkea? Mitä Luna tarkoitti ”totuudella”? Olisiko järkevää heittäytyä noin hulluun suunnitelmaan? Mistä tiesin, olisiko mikään tuosta tarinasta totta? Jos kuolisin? Jos jotain kamalaa tapahtuisi? Halusin lisää vastauksia. Vastauksia. Vastauksia! Mutta sitten nielaisen kaikki kysymykseni, ja annan tilaa vain yhdelle ajatukselle. Safina. Yksi kysymys jää pyöritelemään päähäni. Onko sinulla vaihtoehtoja, Saida? Sydän pamppaillen kuiskaa ainoan vastauksen. ”Ei.” Olen tyhjyydessä, leijun siellä. Ympärilläni on vain tyhjiä sydämiä, jotka ovat jo lopettaneet sykkimisensä. Hetken mietin, eikö loitsu olekaan toiminut, mutta kun näen valon, tiedän olevani oikeassa paikassa. Sitten pelästyn. Valo alkaa himmetä. Entä jos se ei huomannut minua? Jos se jättäisi minut tänne pimeyteen? Yritän liikkua, mutta tyhjyys tarttuu jalkoihini, enkä pysty ottamaan askeltakaan. Yritän huutaa, mutta tyhjyys tunkeutuu suuhuni, enkä pysty sanomaan sanaakaan. Jähmetyn pelosta, kun valo vain himmenee ja himmenee. Ei. Ei! Mutta ennen kuin ehdin tehdä mitään, tunnen kylmän käden tarttuvan minuun, ja se vetää minut irti pimeyden kahleista. Yhtäkkiä käsi työntää minut jonkinlaiseen pyörteeseen, ja pian en enää voi hengittää, aivan kuin olisin vedessä... Oliko tämä se muistojen meri, josta Luna oli puhunut? Minua alkaa huimata, mutta kylmä käsi ei anna periksi, se vetää minua niin, että saan syvät haavat sen terävistä kynsistä. Veri värjää veden punaiseksi ympäriltäni. Vajoan alemmas sekunti sekunnilta. Olen liian väsynyt. Happeni on lopussa, ja haavaani sattuu. Haluan päästää irti kaikesta, haluan vajota alas... Mutta Safina! Muisto tykkyttää päässäni. Safina! ajatus Safinasta saa minut nousemaan viimeisillä voimillani pintaan. pyörryttää, päässäni humisee... mutta kerään kaikki voimani, ja juuri ennen kun menetän tajuntani, iskeydyn tiukasti kahden kiven väliin. Pimeys on poissa. Käsi on poissa. Olen elossa. Voi luoja, olen elossa. Herään, kun musta aalto lennähtää päälleni.

Vartaloni vapisee kauttaaltaan, ja on yhtä kylmä kuin vainajalla. suussani ja vatsassani on varmaan tonni merivettä. Oksennan vapisten rantakivikolle, ja lysähdän väsyneenä maahan. Ajatukset pyörteilevät päässäni. Edessäni kohoaa musta metsä, mutta ei sellainen, kuin olin kuvitellut. Metsä on kuin musteella maalattu, se ei ole yksityiskohtainen. Miten ikinä löytäisin Safinan täältä? Ja voisinko jäädä tänne pitkäksikin aikaa? Pitäisikö minun palata takaisin todellisuuteen? Ajatuskin matkasta muistojen meressä alkaa puistattaa. Äh, olisi pitänyt pyytää Lunalta enemmän tietoja, vaikka vanhus tuskin olisi suostunut kertomaan enempää. En tiedä kuinka kauan olin maannut siinä, kun havahdun omituiseen ääneen mereltä. En voi uskoa silmiäni. Tuhkanvaaleat, kiharaiset hiukset. Pieni, pisamainen nenä. Luomi oikeassa poskessa. Safina. Safina, jonka loistavat silmät katsovat minua ensi kertaa moniin kuukausiin. Aaltojen loiske jaloissani, kun juoksen veneelle onnen suolaiset kyyneleet poskillani. Märät käteni tiukasti kiinni hänen ympärillään. Sitten kavahdan. Safina ei tee elelläkään. En tunne onnen kuiskutusta korvassani, en hänen käsiään kietoutuneina ympärilleni. Katson Safinaa silmiin. Niistä ei paista ilo tai suru, pelkkä hämmennys, samanlainen kuin vierasta kohtaan. Totuus paljastuu minulle äkkiä. Safina ei muista minua. Safina ei tunne minua. Sitten kaikki käy epäselväksi. Joku lyö poskeani, ja otteeni irtaoo veneen laidalta. Putoan veteen. Kaikki pyörteilee päässäni. Pettymyksen karvaat kyyneleet. Viha. Veden tukahduttama parkaisu. Safinan tunteettomat silmät. Ja tykyttävä poskeni, josta veri valuu ja valuu. Sitten kaikki pimenee.